

Kiko Amat: «M'interessa pintar la bellesa dins de l'horror»

► L'escriptor torna a les llibreries amb «Revancha», una novel·la en la qual descriu un món de tràfic de drogues, fanatisme i violència amb ultres de la perifèria i extraradi de Barcelona

PERE FRANCESCH/ACN BARCELONA

■ L'escriptor Kiko Amat torna a endinsar-se en un món replet de violència a la novel·la *Revancha*, publicada per l'editorial Anagrama. «M'interessa pintar la bellesa dins de l'horror i de la teòrica lletgesa», assegura l'autor. Un horror, una violència, que venen descrits en el món que ha creat Amat al sisè llibre amb ultres, tràfic de droga, extorsions i venjances, que es mouen, en el que l'autor anomena el seu particular «gòtic Llobregat, a la perifèria i extraradi de Barcelona». Una història protagonitzada per ultres i criminals.

Amador és el conseller i número dos de la facció criminal de Lokos, un grup ultra del FC Barcelona, que trafica amb droga, extorsiona i elimina les bandes enemigues. El seu cap és l'Alberto Cid, àlies el Cid. L'Amador i el Cid són dos llegendaris skinheads neozazis del Gol Sud durant els anys 80 i 90. En un inici eren dues persones inseparables però va passar una cosa entre els dos que els va distanciar. Un dels secrets més grans de l'Amador és la seva homosexualitat. La vida de l'Amador es creurà en aquesta història amb la del César «Jabalbá» Beltrán, que va ser rugbista i ara es gua-

L'escriptor Kiko Amat en una imatge d'arxiu.

canviar quan l'autor va fer aparèixer el protagonista al darrer capítol i el va fer parlar. Allí es va adonar que l'Amador era «la columna vertebral del llibre». Amat va decidir que tornava a començar des de zero en un nou esborrany amb l'Amador apareixent des de l'inici.

Assegura que ell és «molt d'ofici i molt tècnic», i un escriptor de «molta revisió implacable». Opina que quan es troba «novel·les dolentes, autoindulgents, no és tan que l'escriptura o la història fos dolenta, sinó que l'autor no ha fet el pas crucial d'arrencar tot el greix que sobra ni les merdes que són obstacles perquè aquella història quedi prima i muscular i sigui concisa i precisa».

Concepte de bellesa

Amat creu que pintar la bellesa a partir de coses belles és «molt més fàcil» que realitzar l'esforç de buscar-ho en la «la lletgesa, en la violència i en el que la gent denomina escòria. Això sí que val la pena». Assegura que un bon exercici narratiu és «escriure sobre una gent que mai diries que és bella i pura. Les imatges de bellesa arquetípiques i de clics tots les coneixem, però m'interessa pintar la bellesa dintre de l'horror i de la teòrica lletgesa». Amat al llibre no diu al lector que ha de pensar sobre els personatges. Considera que si un espectador de sèries o un lector pot empatitzar amb el dolent és perquè aquest estava ben definit, i posa com exemple el cas de Tony Soprano. «Quan coneixes els monstres instintivament comences a posar-te al seu cantó i *Revancha* n'és un cas claríssim perquè tots els lectors es posen al costat d'Amador».

nyala vida venjant per encàrrec vici-times de pederastes i atropelladors pròfugs.

L'escriptor explica que hi ha autors de temes que després creen uns personatges perquè hi encaixin, però, ell, diu, és «una autor d'històries» i li agrada l'oralitat, el mite lo-

cal, la història que passa de boca en boca i l'exageració. «Volia explicar una història de violència 'proleta', amb uns personatges desestructurats» i ubicats en el seu particular «gòtic Llobregat, a la perifèria i extraradi de Barcelona». L'autor fins i tot ha creat un argot amb paraules

que utilitzen els protagonistes.

En un primer moment, tenia la idea d'escriure un llibre amb un protagonista absent que no aparegués fins al final. Una persona de qui s'expliquen les seves històries «infames», però no sortia fins el darrer moment. El seu plantejament va

ACN